

Albina

REVISTĂ - POPULARĂ

apare
în fiecare

Duminecă.

Comitetul de Redacție:

Ion Kalinderu
P. Gârboviceanu
G. Coșbuc
General P. V. Năsturel
G. Adameșcu
I. Ţeșcu
P. Dulfu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Gr. Teodossiu
Const. C. Pop-Tașcă.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (îngă Gara de Nord). București

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alee, briliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomeți de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și cosmetice igienice, pieptușini, Odol, perii, paste pentru dinți, termometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru toalete.

Articole pentru menajă, ca : ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifone cu cari se prepară ape gaze, alcool și sistematice mașine pentru spirit denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceră și sîrmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alee, rădăcini, scórțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat ulei de ficat de morun pentru cura de érnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum : bugițe, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayone, ciaiuri drageie, elixire, emulsiuni uleiöse, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, suppositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentöse care, prin rolul ce îndeplinesc unele de fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritore, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferinșilor căroră să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetricei și Chirurgiei, Opticei și Dentisticeii, ca : vată și tifone, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectore și sistematice irigatore pentru Möse și Lehusse, pompe trage-lapte și biberone, plosci și lighene de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatore, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru dómne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulverisatore și vaporisatore, preservative, suspensore termometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu platină, faianță și porcelan, ochelari, fôrleci și clești, etc.

La cerere, expediază în ori-ce parte a Tărei, contra ramburs, prompt și cu preturile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe un Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. . . . . 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Gh. A., Seminarul «Veniamin Costache» din Iași. — G. Coșbuc, Instinctul Conservării la paianjeni. — Solla Nădejde, Munca luminată învinge toate. — Th. D. Speranția, Mijloacele de moralizare. — N. Nicolaescu și G. Stolnescu, Albinele (matca). — D. Negru, Vaccinarea sau altoirea. — Gh. Manolescu, Grăpatul și tăvălugitul. — D. Teleor, Literatura japoneză. — St. C. Hepties, Starea udometrică și agricolă a României în luna Octomvrie. — Informațiuni. — Scriitori către redacție. — Licitățiuini.

Sfaturi: Lăsați copiii să se joace. — Mijloc de a obișnui vitele între ele. — Oile cari își mănâncă lâna.

Ilustrațiuni: Arhiepiscopul Ieremia Dârțu Gălățeanu. — Arhimandritul Nichifor Iliescu Sprâncenă. — Arhimandritul Filoteiu Romanescu. — Arhimandritul Varlaam Răileanu. — Vederea Seminarului de la Socola.

Seminarul „Veniamin Costache” din Iași (1).

nul 1864 este un punct de căpetenie în viața noastră de stat, fiindcă de atunci datează legiuirile fundamentale, cari sunt, în parte, în vigoare până azi. Intre legiuirile acestui an este și cea privitoare la învățământ, din 5 Decemvrie 1864.

Articolele 223—248 din legea aceasta sunt privitoare la seminarii.

Se deosebesc două feluri de seminarii: de gradul I cu 4 clase la fiecare reședință de episcopie; de gradul II cu 7 clase în București și în Iași. Ele se află sub directa privighere a Ministerului de Instrucție, iar Mitropolii și Episcopii au drept a observă mersul acestor instituții și a aduce la cunoștința Ministerului orice neregularități ar constată.

(1) Vezi No. 5.

Invățăturile seminarului de gradul I, cuprind dezvoltarea obiectelor din clasele primare, la cari se adaogă noțiuni de fizică și chimie, de istorie naturală și de agronomie, de medicină populară și veterinară, de filozofie, istorie și geografie, apoi materii speciale: istoria vechiului și noului testament, istoria bisericească; teologia morală și pastorală, liturgică cântări și predici.

Arhiepiscopul Ieremia Dârțu Gălățeanu

fost Director al Seminarului «Veniamin» dela 1869 până la 1872.

Seminarile de gradul II, au în cursul inferior aceleași materii ca în cele de gradul I, iar în cursul superior se adaogă teologia dogmatică și dreptul canonic, limba latină și cea elenă, algebra și geometria, psihologia și retorica.

Pentru dezvoltarea și explicarea principiilor din lege s'a întocmit o programă de studii în 1865 și un regulament în 1867.

După normele stabilite aci, s'a condus seminariul până în 1872.

Intre 1864—1872 s'au schimbat mulți directori: *Arhimandritul Climent, Arhimandritul Isaia, Arhimandritul Ieronim, Arhimandritul Ieremia, Arhimandritul Nichifor.*

Elevii sunt parte interni, parte externi. Internii sunt burșieri sau solvenți.

Arhimandritul Nichifor Iiescu Sprânceană

fost Director al Seminariului «Veniamin» dela 1872 până la 1876.

Localul se află în stare nemulțumitoare, de și se făceau reparațiuni în fiecă an. Iată descripțiunea ce face d. D. Boroianu, fost elev și apoi profesor al acelei școli, azi profesor la facultatea de teologie:

1. Intrarea se făcea prin șoseaua Socolei, unde și azi se vede. Urme de poartă erau; iar la dreapta intrării eră o căsuță, în care câte odată se află un servitor. De cele mai multe ori nu se află nimeni. Casa eră într'o stare foarte rea.

Drumul mergea până la un loc pe unde se făcea intrarea la corpul clădirilor în partea stângă: el însă continuă până la via d-rului Ciurea, acum decedat.

Dela drumul care ducea spre clădirile școlii, eră un ceair mare, având cam la mijloc o fântână. Partea de jos a ceairului serviă câte odată la pășunatul vitelor; partea de sus uneori eră cultivată pentru școală.

2. La intrarea spre clădiri eră un loc de poartă. La stânga intrării aceștia erau niște case cam ruinate în care steteau servitori de ai școlii.

3. Dela intrarea aceasta o cărare ducea spre clasele cursului inferior și dormitoare; tot pe aci se mergea și la biserică, care există și azi. O altă cărare ducea în dreapta, la corpul cellalt al clădirii și unde se aflau: clasele cursului superior, cancelaria profesorilor, locuințele preoților bisericii, locuința șefului pedagog, a directorului; spre capătul din fund al clădirii aceștia eră sufrageria elevilor, a personalului adiministrativ și bucătăria.

Arhimandritul Filoteiu Romanescu

fost Director al Seminariului «Veniamin» dela 1877 până la 1884.

4) Dela intrarea spre clădiri, la mijloc între clădirea din stânga și cea din dreapta eră un drum, care eșiă la alte case unde locuiau iarăși servitori, apoi economul când eră civil, iar câte odată și vreun preot care urma cursul superior.

5. In partea din vale a localului, spre șoseaua Socolei, eră cimitirul chiar lângă biserică, apoi grădină cu pomi, iar partea cea mai de jos loc de cultivat. Câte odată eră cultivat acest loc, de cele mai multe ori nu. Rare ori grădina eră deschisă elevilor, căci se temeau să nu strice fructele.

6. În partea de sus a locului și în dosul clădirii de aici era iarăși o grădină. Și aici rar școlarii puteau fi învoși să învețe. Tot aici era o prisacă a unui călugăr Vicentie, preot al bisericii.

La 1872 se aduc oarecari schimbări în programa seminariilor, scoțându-se câteva studii, parte de cunoștințe generale, parte de specialitate. Cu aceasta s'a împuținat și numărul profesorilor.

Arhimandritul Varlaam Răileanu

fost Director al Seminariului «Veniamin» dela 1885 până la 1899

Directori au fost de la această dată înainte: *Arhimandritul Nichifor Iliescu*, *Arhimandritul Filoteiu Romanescu*, *Arhimandritul Teoctist Scriban*, și apoi *Arhimandritul Varlaam Răileanu*.

În corpul profesoral se introduce câteva elemente nouă, precum: *P. Rășcanu*, acum profesor la Universitatea din

Iași, C. *Erbiceanu*, fost profesor la Facultatea de Teologie, ș. a.

O importantă reformă se face în 1884, căci nu se mai primesc externi.

Biblioteca Seminariului se îmbunătățește în acest timp mult, primind, pe lângă legatul lui Vida, și pe al Arhereului Iosif Bobulescu, la cari se adaugă cărțile rămase dela F. Scriban și de la Nichifor Iliescu.

Astfel merg lucrurile până în 1893.

(Va urma).

Gh. A.

Instinctul conșervării la paianjeni

eneralul olandez Quatremere D'Isjonval a fost cel dintâiu dintre oamenii învățați care a atras luarea aminte a cărturarilor asupra darului «profetic» al paianjenului. Acest general a și avut destulă vreme — deși de mare nevoe — să studieze cu deamănuntul toate îndeletnicirile paianjenilor și să scoată învățături din ele. Fiind prins la 1781 și aruncat într'o închisoare ordinară, el a stat în temniță patrusprezece ani, până la 1795, și în toată vremea aceasta n'a avut alți tovarăși, cum zice el, decât paianjenii. Ca să-i treacă de urât, neavând și neputând să facă altceva, el se uită toată ziua la paianjenii din celula lui; la început îi privea numai ca să aibă la ce să privească, dar cu încetul se trezi în el curiositatea și interesul de a urmări ocupațiunile lor, pe cari le găsi vrednice de băgat în seamă. Urmărea munca lor la pânză, felul lor de a-și face pânza în felurite chipuri, luptele lor purtate cu o tactică anumită între doi vrăjmași, alianța a doi contra unuia și felul de a ataca din două părți, strategia celui mai slab când eră cotropit de unul mai tare, canibalismul lor față cu cei biruiți și întoarcerile triumfale. A văzut curaj și mișelie !a ei, ură și iubire, diplomatie și bizantinism, a văzut că iubesc muzica și urăsc colorile, că au apucături uneori nobile și cavalierești, iar alte ori barbare și negrăit de ticaloase. Mai pe scurt, a văzut la ei o viață tot așa de complicată ca și a oamenilor.

La început i s'a părut generalului de mirare că uneori aproape, într'aceeași clipă, doi, trei, sau dacă vor fi fost doisprezece paianjeni în diferite locuri ale odăii, se opreau din lucru lor, adecă din țesutul pânzii, și o rupeau la fugă spre ascunzători. Ca la o comandă. Și de geaba se trudea gene-

ralul să le miște pânza încet, ca să-i facă să iasă din ascunzătoare, precum ies ei la mișcarea sbătută a pânzei, crezând că mișcarea ar fi pricinuită de sbaterea unei muscu-lițe ce s'a încurcat în fire. Nu ieșeau. Îi chiemă pe nume — căci dresă pe cei mai bătrâni și cu acest lucru, și-l pri-cepeau. Luă pe unul străin, dintre cei fără de casă, și-l pu-nea pe pânza celui ascuns, ca să-l facă pe acesta să iasă la răsboiu și s'alunge pe venetic. Dar nu ieșea. Altă dată ve-deă că paianjenii, după ce isprăveau jumătate pânza, se opreau, alergau nervoși în sus și în jos, și, fără nici un mo-tiv văzut, se apucau cu o furie nebună să și desfacă pânza și s'o strice toată, cu o iuteală de câteva clipite. Altă dată ieșea câte unul din ascunzătoare, ca fulgerul de iute, și în-cepea dela un colț să și strice toată pânza, ori numai jumă-tatea dreaptă, ori numai jumătatea stângă a ei, sau — ceeace eră și mai minunat — strică numai roatele, lăsând întregi spițele pânzei (1). Și nu treceau câteva clipite, și ieșea altul și făcea tocmai pe tocmai acelaș lucru la pânza lui.

Generalul a băgat de seamă, cu vremea, că aceste lucruri nebunești ale paianjenilor își aveau rostul lor foarte cuminte. Ele steteau în raport cu schimbarea vremii. Și astfel, stu-diindu-le mereu, cu o dragoste mare și cu o răbdare demnă de admirat — și bine înțeles și cu destulă vreme, căci să te ocupi 14 ani numai de paianjeni e destul de frumos! — Ge-neralul a ajuns să cunoască cu siguranță și în multe amă-nunte darul de prooroc al paianjenului și să sistemiseze observațiile. Negreșit există o experiență de veacuri a popoa-relor cu paianjenii, și se cunoșteau de multă vreme multe prognosticuri ale acestui animal, dar învățații nu le recu-noșteau precum n'au voit să recunoască și nu recunosc multe alte adevăruri ale poporului de rând. Dar cu vremea se mai dau și ei pe brazdă. Acest general, prin studiile sale, a des-chis ochii învățaților cari au început să vadă că «proorociile» paianjenului nu sunt vorbe goale, și astăzi nici un învățat n'are nimic în potriva lor, nici într'ale paianjenilor nici în-tr'ale altor animale, sau chiar plante și anumite minerale, cari proorocesc vremea. De ce «prooroceste» argintul-viu din barometru ce vreme va fi? De ce proorocesc vremea picioa-rele celui bolnav de podagră, sau ranele vechi, ba chiar și bătăturile și reumatismele? De ce unele flori se închid când se face de ploaie, iar altele își întind foile cari pe vreme uscată stau strânse?

(1) Nu toți paiajenii fac la fel pânza. Mai minunată și-o fac cei cu cruce pe spate: la centru e un cerc mic, dela care pleacă raze (spițe) în toate direcțiile, pe cari le prinde de pereți, de grinzi etc. Spițele sunt legate între ele cu cercuri (roate), toate concetrice, și la o distanță anumită exact potrivită cu depărtarea dela o păreche de picioare a paianjenului până la alta. E o țesătură rară. Paianjenul de casă își țese pânza mai des.

Lucrul acesta e ușor de explicat căci nu e nu știu ce înțelepciune mare. Nu e nici o minune, nici o proorocie în înțelesul proorociilor supranaturale. Ele se întemeiază pe instinct și pe sensibilitate. Multe animale, și poate că toate, au din firea lor puțința de a simți înainte schimbările atmosferei și dau semne văzute despre aceste schimbări. Însă semnele acestea — adică «proorociile» — nu sunt altceva decât urmările instinctive ale puținței de a simți schimbarea ce se va face în aer, adică sunt anumite măsuri pe cari le ia animalul în vederea schimbării atmosferei, ori de frică ori de intențiunea de a trage folease. Dacă presimte o furtună, animalul instinctiv va căută să fugă spre adăpost, va da semne de neliniște, de frică, de spaimă. O plantă, dacă presimte ploaie, își va închide floarea ca să-și adăpostească semințele tinere dintr'însa; alta își va întinde foile ca să poată prinde mai multă apă. E lucru știut, că animalele mari, mai ales caii și boii, presimt cutremurile de pământ cu vr'o câteva clipe înainte de ce se întâmplă, și că ele tremură de spaimă, stau pe loc și caută să se culce dealungul pământului. Aceasta o fac instinctiv, ca o măsură de mântuire. Pretutindeni s'a făcut experiența că animalele au un presimțământ misterios (eu zic că numai ni se pare nouă așa, și e misterios numai întrucât nu-l putem încă pricepe) întru cunoașterea stărilor atmosferice de cari atârnă binele ori răul lor.

Cu deosebire pasările, melcii și paianjenii au mai dezvoltat acest presimțământ. Eu, din capul locului, voiam să vorbesc numai despre paianjeni și despre fostul lor prieten general D'Isjonval care i-a ridicat la rangul de cei dintâi prooroci între proorocii nevorbitori. E adevărat că Francezii au ocupat Olanda pe timpul lui D'Isjonval cu puterea armelor, dar e adevărat și asta că, pentru cucerirea Olandei Francezii au trebuit să-și aleagă un timp priincios, cel mai priincios cu puțință, iar acest timp l'au proorocit Francezilor paianjenii lui D'Isjonval. Anume, paianjenii au proorocit un ger cumplit, și tocmai gerul acesta a dat puțință Francezilor să intre și să ocupe Olanda, ba mai mult: paianjenii lui D'Isjonval au hotărât, de mai nainte cu o siguranță care nu i-a dat de minciună, chiar și ziua în care ghița o să fie așa de tare în cât să poată suportă oastea Francezilor, cu cai, care și tunuri.

Generalul a adunat multe observațiuni, bine înțeles nu tote numai asupra darului de a fi prooroc al paianjenilor, ci asupra vieții lor sub toate raporturile. Dintre observațiunile asupra proorociei lor, unele sunt așa de limpezi și cât de colo le vezi că numai așa poate să fie și nu altfel. Cititorul o fi curios să-i spuie măcar câteva din ele. Aș putea să-i spuie, dar sunt sigur că el, înșelat în așteptările sale, o să zică: bine, dar astea le știam și eu! Le știaj, dragul meu, căci le știu de mult oamenii, le văd mereu și le vor vedeă și de acum.

Generalul meu n'a scos la iveală cine știe ce lucruri neștiute până la el; a scos la iveală lucruri pe cari el însă nu le știa până n'a fost închis și cari, spre bucuria lui, erau tocmai așa precum le știa lumea de mai înainte. Meritul lui e numai atâta, că a întărit cu mare tărie adevărurile experimentate de popor și că a făcut pe învățați să studieze și să afle adevărate experiențele poporului.

G. Coșbuc.

Munca luminată învinge toate

Povestirile despre inși se potrivește adesea popoarelor. Voind a arăta că națiunile mai bogate sunt cele cari muncesc mai mult. Mi-a venit în minte o poveste, care par'că s'ar potrivi.

Eră o seară senină de primăvară. Cerul, mare albastră presărată de stele sclipitoare, aruncă muritorilor farmecul vecinic neîntrecut. Frumusețea firei se întrecuse pe sine însăși prin vraja liniștei. Pădurea de sub deal părea turnată, de aramă, cu nemișcate foi tinere. Liniște, tăcere, somn, moarte, cuprinseseră întreaga fire. Toate înmărmuriseră vrăjite sub farmecul frumuseței.

În bordeiul din mijlocul pădurei se născuse prunc tânăr, nevinovat, neștiutor de menirea soartei. La fereastră, ursitoarele îi meneau rostul vieței. Cea mai mare dintre toate, aceea care a văzut omenirea din fașă, zise: «Îi dau sărăcia». A doua zină, îngrozită, zise: «Îi dau frumusețe și minte». Ursitoarea întâia zâmbi nepăsătoare, adăogând: «Frumusețe, minte, nu vor izgoni sărăcia». Ursitoarea a treia, cea mai tânără și mai isteată, zice: «Îi hărăzesc știință și muncă!».

La aceste daruri, zâna întâia se posomorî, îngânând: «O să mă învingă!».

În această povestire se închiagă trecutul omenirii: a pornit din sărăcie, nevoie și neștiință; a fost o vreme, când vântul și războiul îi erau singura îndeletnicire.

Dar, ori cât ar fi fost poporul de dibaciu la vânat și de viteaz la războaie, nu se putea îmbogăți, nu putea ajunge, unde s'a ajuns prin muncă și știință.

Englezii, Germanii și alte popoare chiar mici, ajutate de știință, și-au sporit într'atâta rodnicia muncii, în cât au ajuns a fi popoarele cele mai bogate: au orașe și sate mari și frumoase, pline de tot felul de bogății; au armate mari, cu cari sunt a tot puternice.

Bogățiile unei nații nu atârnă numai dela întinderea și bunătatea pământului, ci mai cu seamă dela cât și cum muncește; dovadă Olandezii, popor mic și c'un pământ năsipos, cari dacă nu sunt atât de bogăți ca Americanii ori En-

glezii, dar tot sunt cameni cupriinși. Bogățiile pământului sunt comori ascunse, cari să pot găsi numai prin știință și muncă. Popoarele, de cari am vorbit mai sus, nu numai că sunt bogate pentru dănele, dar împrumută cu bani pe cele sărace și rămase în urmă, ca știință și muncă, și acestea sunt silite a le plăti camătă și deci a împărți rodul muncii lor cu popoarele bogate. Lucrul nu-i de mirat, de vreme ce acele noroade au mașini, cari lucrează într'o zi cât o sută de oameni, așa că munca lor e mult mai spornică și mai aducătoare de bogății. Alt fapt, care ajută mult la îmbogățirea lor e că oamenii muncesc tot anul, pe când la noi chiar țărani aproape jumătatea de an nu lucrează mai nimic, trăind pe seama muncii de cu vară.

Deci nui minune ca noi Românii să nu fim bogați ca Englezii ori Nemții, de vreme ce avem foarte puține mașini, cari să ne sporească munca și la țară se muncește mai numai jumătate de an. De aceea e de mare folos, ca și la țară să-tenii să deprinză tot soiul de meșteșuguri, ca să aibă ce lucra în vremea ernei, și, dacă nu sunt încă mașini și fabrici pe lângă sate, să muncească și cu mâinile; tot e mai mult decât a stă degeaba. Țărani din Galiția tot așa n'aveau ce face în vremea ernei, dar au învățat a împleți un fel de coșuri de nuele și de papură pentru fructe și le trimete până și în Angliea, unde desfac aproape de-un milion de lei pe an.

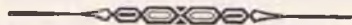
Pe'n cetul, prin munca de tot anul, vom începe a fi mai cuprinși, ajutați și de știința ce pe fiecare zi câștigăm tot mai mult, prin născocirile ei folositoare, vom avea tot mai multe mașini, cari să ușureze și să sporească munca, atunci Românul va fi bogat în țară bogată.

Un popor nu poate fi socotit ca avut câtă vreme are nevoie să împrumute dela alții. Țărani noștri au pământ destul și bogat, dar n'au știința trebuitoare spre a-l munci cum e mai bine, nu și-au sporit munca prin ajutorul mașinelor, și nici măcar nu muncesc tot anul.

Numai prin muncă spornică și multă, ajutată de știință, ursitoarea rău voitoare va fi învinsă. De aceea copiii trebuie s'asculte cu drag povețele ce li se dau în școală și în afară de școală, precum și alte învățături bune, prin cari li se arată cum să-și sporească rodnicia muncii.

Românii au norocul de-a avea o țară bogată și dacă se vor folosi de descoperirile științei și vor face măcar în jumătate pe atâta pe cât fac Englezii, Nemții ori Olandezii, nu numai că vor scăpa de nevoi, dar ursitoarea cea rea din poveste va fugi, zicând: «Munca și știința m'au învins!».

Sofia Nădejde.

Mijloacele de moralizare

a să aflăm care e cel mai bun mijloc de moralizare, trebuie să căutăm mai întâiu ce condițiuni trebuie să îndeplinească el.

Mijlocul de moralizare cel mai bun, adică acel care va da roade mai multe și mai bune va fi acela care:

- 1) *Va fi plăcut,*
- 2) *Nu se va părea ca impus,*

3) *Nu va cere osteneală sau muncă sau răbdare,*

4) *Va desfășura interes.*

Mijloacele de obicei întrebuintate și propuse până acum se pot reduce la acestea:

- a) Sfaturi din viu graiu,
- b) Sfaturi cuprinse în cărți,
- c) Scrieri literare,

Să vedem cari din aceste mijloace îndeplinesc condițiunile de mai sus.

a) *Sfaturile din viu graiu*, de obicei *plăcute nu sunt*. Nimănui nu-i place să primească sfaturi. Ori cât de blând ar fi tonul sfatului tot se pare că ar fi un fel de imputare. Când ți se dă sfat, chiar din capul locului ți se presupune ne știință, ori nepricepere, nebăgare de seamă, sau un altfel de cusur. Și fiind că omului nu-i place săi se spună cusururile, de aceea nu-i plac sfaturile.

Sfaturile din viu graiu mai au și cusurul de a se părea *impuse*. De obicei ți se dă un sfat, par'că simți un fel de călcare în picioare a libertății tale, simți un fel de înjosire a persoanei tale, simți că o voință străină vrea să-ți calce în picioare voința ta, și în loc să ascuți cu plăcere, simți în tine un fel de revoltă care te împinge să faci tocmai din potrivă. Nu mai vorbesc de cazul de neîncredere, adică de cazul când ți se pare că acel ce te sfătuește are vre-un interes ca tu să faci așa, și acesta e un caz foarte dese ori întâmpinat.

Sfaturile din viu graiu deși par'că n'ar cere osteneală sau muncă sau răbdare, totuși sunt ostenitoare și nesuferite din pricină că sunt neplăcute.

Sfaturile din viu graiu nu desfășură nici un interes, afară de cazul când chiar persoana care primește sfaturi, are vr'un interes. Și de obicei interes au numai sfaturile rele, de pildă unul care are obiceiul de a fumă, ascultă cu mare interes povețile cari i-se dau cum să facă să nu fie prins. Sfaturile bune de obicei le ascultă însă omul numai când n'are ce face, când e nevoit.

b) *Sfaturile cuprinse în cărți* pot să fie plăcute, și pot să

nu se pară impuse, dar sunt *ostenitoare*, cer *muncă*, cer *răbdare*. Vrea să zică, pentru ca să moralizezi pe cineva prin sfaturi cuprinse în cărți, trebuie să izbândești mai întâiu să-l faci să aibă răbdare ca să citească acele cărți. Dar când ar avea el acest lucru (adică răbdarea de a citi) atunci ar fi chiar moralizat și n'ar mai avea nevoie de citit cartea.

Prin urmare cărțile de sfaturi ori nu le citește, ori e de prisos să le citească, adică și într'un caz și în altul sunt nefolositoare. Este în popor vorba că: *Incuetorile sunt pentru oameni cinstiți*, așa se poate zice că: *Sfaturile cuprinse în cărți sunt bune pentru oamenii morali*, adică sunt bune ca pe cei buni să-i faci și mai buni. — E vorba însă cu ce să începî, cu ce să ajungi până acolo?

c). *Scrierile literare* nu sunt toate plăcute pentru omul din popor.

Ca să fie plăcute trebuie mai întâiu să fie înțelese. Pentru aceasta trebuie să fie scrise într'o limbă care să fie limba poporului, limbă ușoară, cuprinzând cuvinte din cele mai cunoscute, construcțiuni gramaticale foarte obișnuite, și un stil popular amănunțit și trăgănat, spunând lucrurile cu încetul și bucățică cu bucățică așa ca să-i poată intra în minte: un fel de povestire ca cea din basme. Iar lucrurile de cari se vorbește să fie lucruri cunoscute de popor: pățanii, snoave sau anecdote, istorioare, etc; așa cum au fost vechile cărți-șoare cari au ajuns populare: *Tilu-Buhoglindă*, *Peticat cu barba de-un cot*, *Leonat și Dorofata*, *Arghir și Frumoasa Elena*, *Genoveva de Brabant*, *Cartea Sfintei Duminici*, *Visul Maicei Domnului*, *Nastratin Hoge*, și altele de acestea. Scrieri mai înalte decât acestea pot să vie cu încetul la rând după acestea, dar târziu de tot și încă și atunci trebuie deodată să fie cineva ca să le explice. Dintre scriitorii noștri cari s'au trecut din viață cred că poporul ar putea înțelege ceva din scrierile lui Anton Pann, adică *Povestea vorbei*, și *Nastratin Hoge*, *Poveștile lui Creangă* și *Moș Nichifor Coșcarul*, apoi.... poate Peneș Curcanul al lui Alexandri, dacă l'ar explica cineva.

Vrea să zică pentru popor pot fi folositoare *scrieri literare ușoare*, ușoare și scurte și simple: fără date, fără încurcături.

Fapte istorice poate i-ar plăcea poporului, dar ar trebui să fie scrise înadins pentru el. De pildă să scrie cineva bătaia dela *Călugăreni*, dar s'o scrie așa cum trebuie și cum place poporului amănunțit și plastic, așa de plastic ca să-i pară lui că vede chiar pe Mihai, pe Pașa. etc. Iată, de pildă mulți oameni din popor au citit și citesc povestea lui Bujor de N. D. Popescu și nu sunt în stare să citească istoria unui domnitor.

Acest fel de scrieri ni se par impuse. Cer oarecare osteneală, dar această osteneală poporul o dă cu plăcere când

cartea e plăcută, adică atunci când e înțeleasă și când are interes *pentru el*. Zic înțeleasă *pentru el* pentru că altele lucruri îl interesează pe sătean și altele pe orășan și cu totul altele pe oamenii cu o cultură și o educație aleasă.

Vreă să zică anumite cărți populare pot servi ca mijloc de moralizare pentru popor. — Mai este însă și alt mijloc.

Th. D. Sperantia.

A L B I N E L E .

M a t c a .

Matca este sufletul stupului. Din ea se prălesc toate albinele și numai ființa ei în stup, le slujește de îndemn la lucru. Matca se poate ușor deosebi dintre albinele lucrătoare. Trupul său, mai mare și mai lung decât al acestora, își aduce cu trupul viespei. Aripile sale sunt de asemenea mai lungi, decât ale lucrătoarelor, dar par scurte pe pânțelele său lung, pe care îl acoper numai pe jumătate. Inelele cari alcătuesc pânțelele sunt pe de desubt aurii la față, iar pe deasupra ceva mai închise decât la albine. Picioarele, mai lungi și mai deschise la față decât ale lucrătoarelor, n'au covățele pentru adunatul polenului, iar limba e mai scurtă și nu poate ajunge în fundul florilor, ca să le sugă dulceața. Matca are un ac otrăvitor, mai lung decât al lucrătoarelor, puțin îndoit și fără putere de a înțepa un om. Ea nu-l întrebuițează la altceva, decât să omoare cu el, protivnicele sale.

Matca umblă pe faguri încet, și în mersul ei se vede oarecare măreție, pare că ea își dă seama de cât preț este pentru propășirea roiului. Pe cât e de domoală în mersul ei obicinuit, pe atâta se arată de sprintenă și de vioaie, la o lovire sau sguduire a stupului. E sperioasă și fuge de lumină. Când streaja vestește vre-o primejdie, lasă ouatul și se ascunde în locurile cele mai depărtate ale stupului, ori în vre-o grămadă de albine. Când e atacată, n'are curajul să se apere; dacă vre-o hoată de miere a pătruns în stup, se lasă să fie bătută, se ghemuește și-și strânge inelele pântecelui, de teamă să nu fie înțepată de acul vrăjmașului. Ea umblă însoțită totdeauna de o gardă de

albine, care o poartă în alaiu pretutindeni și n'o pierd din ochi un minut, veghiând asupra ei, ziua și noaptea. Toate albinele se întrec să-i arate dragostea și respectul ce i-l poartă. De câte ori se apropie de o grămadă, albinele se întorc cu fața spre ea, și-i arată în felurite chipuri dragostea nemărginită ce o au pentru ea : unele îi fac loc să treacă, ca să n'o stânjenească în lucrările ei ; altele îi ies înainte, o curăță, o netezesc și o desmiardă cu cornițele lor ; îi întind limba încărcată cu mierea cea mai limpede și mai curată și o hrănesc ca pe un copil. Uneori, ea se oprește și sugă mierea ce i-se dă ; alteori o sugă mergând. Orice i s'ar întâmplă, vestea merge din albină în albină și ele se vaită și se grămădesc împrejurul ei. În toate primejdiile, viața mătci se grăbesc s'o apere întâi. Poți să le strici fagurii, să le ucizi, să le iei puii, dacă au matca, care să le îmulțească neamul, nu-și pierde nădejdea, nu se lasă nici o clipă din lucru. Alaiul cu care e însoțită pretutindeni matca, a făcut pe unii să creadă că este regina albinelor, care poruncește și rânduește toate lucrările din stup. Ea însă n'are nici o putere mai mare peste albine, ci trăește în stup ca o mumă în mijlocul copiilor săi, care o iubesc ; iar în unele împrejurări e nevoită să asculte și să se supună voinții obștești. Toate semnele de dragoste, ce se arată mătci, pornesc numai din dorința ce au albinele pentru propășirea neamului.

Chipul minunat de viețuire a albinelor, a atras băgarea de seamă a învățaților încă din vremile cele mai vechi, și i-a îndemnat să cerceteze cu deamănuntul toată întocmirea lor. Sexul mătci și rostul ei în stup au rămas însă multă vreme o taină pentru toți. S'a crezut întâi că e albină de parte bărbătească și e regele care cârmuește roiul. Acum 170 ani s'a dovedit că e albină de parte femeiască și că numai ea singură dintr'un stup poate să devie rodnică și să prăsească albine. Dela aflarea acestui fapt i s'a schimbat numele din rege, în regină și așa o numesc și azi mulți stupari streini. Stuparii mai noi ai noștri, luându-se după cărțile streine, se încearcă să împământenească și la noi acest nume, nepotrivit cu rolul ce-l are matca în stup. Sătenii noștri i-au zis încă din vremile cele mai vechi, matcă, care înseamnă mumă, obârșia dela care își trag prăsila albinele dintr'un stup. Nu cumvâ, stuparii noștri, numind-o

cu numele cel mai potrivit rolului ei, au aflat taina care învăluia ființa mătcii în stup, cu mult mai înainte de învâțații streini, cari și-au bătut capul atâta vreme, să-i afle rostul ei printre lucrătoare? Matca n'are în stup altă treabă decât să ouă, și ea își împlinește cu prisosință această datorie, pentru-că nu stă din ouat, nici când mănâncă, nici când doarme. Din ea se naște popor mult ca frunza și ca iarba. În 24 de ceasuri, ea pune în căsuțele fagurilor până la 3.500 ouă; ba s'au văzut măci ouând câte 6 ouă pe minut, ceea ce face 8640 în 24 de ceasuri. Într'o singură vară, prășește trei sute de mii de albine și poartă în pân-tecele ei, sămânță pentru 25 milioane de lucrătoare. Toată viața și-o petrece în stup. De obicei nu iese din el, decât o singură dată cât trăiește, ca să se împerecheze în aer cu un trântor; a doua oară când iese, îl părăsește pentru totdeauna cu albinele cari roiesc. Împerecherea ei se face de obicei între a 5—7 zi dela ieșirea ei din botcă. Atunci ea devine rodnică și după 3—5 zile începe să ouă și să pună în faguri ouă de albine lucrătoare. Dacă timp de 3 săptămâni n'a putut ieși din pricina vremii, sau a vreunui beteșug, care ar împedica-o la sburat, ea tot nu rămâne stearpă: ouă, dar din acele ouă nu ies decât trântori. Mătcile născute târziu, când nu se mai găsesc trântori, sau când și acestora le-a trecut vremea de împerechiat, rămân nerodnice. În vara aceasta, am avut 2 măci, cari ne-au eșit din botci, una la 30 Iulie și alta la 3 August, și timp de 34 zile n'au ouat nimic, din pricină că nu se mai găseau trântori în această vreme. Cât e matca afară, albinele o așteaptă neliniștite să se înapoieze. Se întâmplă însă uneori, ca să piară, mâncată de păsări, ori să nimerească, la întors într'alt stup strein, în care nici odată albinele nu-i cruță viața. Roiul rămâne atunci vădov de matcă sau după cum îi zic sătenii, besmetic. Vestea despre peirea mătcii se răspândește cu iuțeala fulgerului printre albine, și ele cutreeră în toate părțile s'o afle. Dacă n'o găsesc, se întorc în stup mahnite și-și arată desnădejdea printr'un bâzâit plângător, pe care un stupar băgător de seamă îl înțelege. Dacă n'au altă matcă, cu care s'o înlocuiască și nici ouă tinere, din care să-și facă alta, nu mai simt nici un îndemn la lucru, nu mai agonisesc nimic, părăsesc puii; straja nu mai face

pază la intrare, hoții de miere intră și ies neopriți, iar stupul cade pradă lor; albinele se risipesc și într'o lună sau două, stupul piere de jale și sărăcie.

Intr'un stup nu e decât o matcă. Se întâmplă însă uneori să se găsească două mătci odată, dar aceasta e rar și pentru puțină vreme, cum ar fi înainte de roit, sau când o matcă a îmbătrânit și albinele, tăcându-și alta tânără, o țin în viață și pe cea bătrână, până la moartea ei. Când se întâlnesc două mătci, o luptă de moarte se încinge între ele și cea mai slabă, sau mai puțin vicleană, trebuie să piară. Cum se zăresc, amândouă mătcile se reped cu furie una împotriva alteia; își apucă una alteia cornițele în fălci, se prind cu picioarele din napoi, se strâng la piept și se încearcă să se străpungă cu acele. Dar abia și-au scos acele înveninate și de odată se desfac, și se depărtează una de alta în cea mai mare grabă. După câteva minute încep iarăși să se caute, și cum se zăresc se năpustesc din nou una asupra alteia; iar se prind, și iar se desfac și se depărtează. Aceasta se repetă de mai multe ori, până când una din ele, găsind un moment priincios, când cealaltă nu bagă de seamă, cade ca un fulger asupra ei, îi înfige acul în pânțe și o ucide. Fie cât de tânără, de slabă și fără putere, o matcă nu rabdă în stup o protivnică, care ar putea să-i ia locul. Cum a ieșit din faguri ea începe să caute fără astâmpăr căsuțele cu pui de matcă. Le găsește prin miros și se năpustește cu furie pe ele; scormonește cu picioarele, rupe cu fălcile, până ce face o spărtură cât îi încapă coada; se întoarce, își vâră coada înăuntru, o mișcă în dreapta și în stânga, până ce izbutește să-și înfigă acul în puiul de matcă. Mulțumită că a scăpat de o protivnică, pornește să caute altă căsuță cu matcă. Albinele, cari au stat până aci de o parte, privind, lărgesc spărtura și scot afară trupul mort al puiului. În vremea aceasta, matca tânără lucrează la altă botcă, pregătind moartea altei protivnice. Când albinele vor să roiască și să mai scoată vre-o matcă, împiedecă matca tânără dela acest omor al puilor. Dacă n'au de gând însă să mai roiască, ele singure dau ajutor mătcii, ba chiar isprăvesc, când o văd obosită, nimicirea puilor.

Matca trăește până la 5 ani. Spre bătrânețe ouă mai

mult trântori. Ea poate să-și piardă rodnicia în urma vreunui frig puternic, care ar amorți-o. Atunci după ce reinvie naște numai trântori.

N. Nicolaescu și G. Stoinesc

Vaccinarea sau Altoirea

Sână acum 118 ani, variola sau vărsatul eră un dușman de frunte al sănătății omului. Au fost molime de vărsat, când din 100 de oameni muriau 20, iar cei cari scăpau cu zile, rămâneau însemnați toată viața cu ciupituri pe obraz. Dar boala asta rea n'a avut veleat mult, pentru că i s'a ridicat înainte un puternic zid de apărare, de către știința lecurii : medicina.

Azi vărsatul e socotit ca înmormântat de veci în aceeași groapă în care de timpuriu doctorii au prăbușit anghina difterică—în aceeași groapă pe care știința o sapă mereu tuturor boalelor și mai ales ofitei.

Dar să vedem cum a ajuns știința leacurilor să alunge pentru totdeauna vărsatul : Acum un veac și mai bine, niște păzitori de vite din țara englezească, băgară de seamă că juncile lor făceau niște bubulițe pe uger, că aceste bubulițe se luau și pe mâinile lor, iar acei cari le căpătau odată, nu mai zăceau de vărsat.

Tot pe vremea aceea un doctor englez Jenner, venise vara să petreacă la țară, și cum se nimerise tocmai la satul cu păstorii de cari am vorbit. Lui i se spusese de cele văzute de păstori, dar el nu le prea crezuse, până când într'o bună dimineață vine servitoarea lui și-i arată niște bubușoare căpătate la mână dela o vacă pe care ea o mulsese cu vre-o 2 zile mai înainte. Doctorul Jenner s'a gândit atunci să încerce dacă nu cumva bubulițele dela mână servitoarei s'ar putea molipsi și la alți oameni. Pentru aceasta a luat el, pe vârful unui cuțitaș, puțin puroiu și l-a pus pe sgârâeturile făcute pe mâna unui copil. Peste câteva zile copilul aveă bube la fel cu servitoarea. Așă a făcut el cu mai mulți copii, cari singuri au scăpat neatinși într'o molimă de vărsat.

Atunci a rămas el încredințat că în adevăr bubușoarele căpătate dela vaci apără de vărsat: vaccinarea eră descoperită. Repede s'a răspândit în toate părțile minunea lui Jenner—copiii erau altoiți cu sutele iar vărsatul se pregătiă de călătorie. Și multe ău fost onorurile, și mare răsplata lui Jenner. Bani îi curgeau de pretutindeni, iar împărăteasa Rusiei, Caterina a II-a îi trimese un diamant nestimat de scump.

Toată lumea îl numiă binefăcătorul omenirii și cu drept cuvânt, căci până la el numai în Paris muriau 15.000 de oameni pe an și din 10 inși 4 erau ciupiți de vărsat.

Napoleon cel Mare, care eră pe vremea aceia împărat în Franța, a pus de i-a altoit pe propriul său copil.

Dar dacă se vedea că vaccinarea apără de vărsat, nu se știă însă cărui fapt se datorește asta. Și nu se putea ști, pentru că pe atunci nu se aflase încă pricina boalelor și deci nici a vărsatului. N'a trebuit să treacă mult și iată că a venit marele învățat Pasteur, care cu lumina minții lui a gonit întunerecul reștiinței, cum gonește soarele nourii.

El a dat de gol pe pricinuitoarul boalelor, și a arătat că nu-i alta decât o vietate foarte mică, un firicel, pe care nu-l poți zări cu ochiul liber, și care se chiamă microb (1). Acesta e dușmanul care, așa mic cum este, năvălește în corpul omului și-l roade cum roade mălura pe grâu.

Fiecare boală își are microbul sau germenul ei—unul mai îngăduitor, altul mai cumplit, după boală. Dar, ia să vedem acum, în scurt, cum microbul unei boale, prin urmare și al vărsatului, năvălește în trupul omenesc; cum acesta se apără și cum vaccinarea îi vine în ajutor ca să-l înfrângă. Să ne închipuim că armate întregi de germeni ai unei boale, ai vărsatului d. ex., vin pe furiș și dau năvală în trupul unui om. Acesta e luat pe neașteptate și n'a avut vreme să-și adune toate armatele la locul năvălirii. Cine sunt aceste armate? Are omul în sângele lui tot un fel de vietăți cam ca microbii, dar îs mai mari și mai voinice. Aceste ființe mici se cheamă în știință celule albe ale sângelui sau numai globule albe. Aceste celule—să le zicem deacuma și noi tot așa—se pot mișcă foarte iute plutind în apa sângelui și au slujba ca atunci când prind în calea lor un microb, să-l înșface și să-l mânânce.

Dar microbii îs dușmani necinstiți, ei nu vor lupta corp la corp căci atunci totdeauna i-ar înfrânge celulele albe—ci fac și ei ca orice făptură neputincioasă, dar rea aruncă un venin foarte otrăvitor, care cum atinge bielele celule albe le ucide. E întocmai cum un crâmpeiu de vârguță, ca năpârca, poate ucide cu veninul ei un bou mare, măcar că nu e de aseamuit puterea unuia cu a celuilalt.

Dar dacă celulele albe s'ar bizui numai pe vârtoșenia corpului lor, n'ar se poate-o nici odată la capăt cu microbii, pentru că aceștia n'au decât să arunce venin, și celulele nu se pot apropia.

Însă aceste celule, credincioși soldați ai corpului nostru, au găsit și aici ac de cojocul microbilor—ele s'au pus să scoată un fel de venin care are puterea, pe deoparte să taie tăria veninului microbilor, pe de alta, să-i ucidă pe aceștia chiar.

Oricum ar fi, dar veninul microbilor e mai cumplit și celulele albe tot în puterea trupului se încred mai mult. Acum

(1) Microb e o vorbă grecească care însemnează ființă mică.

să ne întoarcem, după ce am arătat armata trupului, la locul năvălirii.

Am spus că la poarta pe care au intrat (fie asta o sgârâetură, ori pelea gurei, a nasului etc.) microbii n'au găsit santinelele la locul lor. Așa se întâmplă totdeauna în timp de pace, militarii mai se adună la sfat, se mai odihnesc și ei, mai ales când nici nu visează de atac. Ei, da microbii noștri asta așteaptă, ei intră, găsesc sub piele grăsime cu care se hrănesc, se înmulțesc iute, se întăresc, și scot mereu la venin. Ce-i de făcut? Repede se adună oaste, dar până să vină celulele albe dela cap, picioare, mâni de ex. la gură unde să presupunem că e inamicul, trece vreme, soldații vin răsleți, microbii îiucid, iar leșurile lor putrezite, fac ceia ce noi o numim puroiu sau coptură. Iar dacă microbii se înmulțesc groaznic de mult, dacă apărarea trimite mereu oștiri risipite, acestea sunt distruse treptat și dela o vreme țara—corpul—secetă de oștiri, cade pradă năvălitorilor, care o mănâncă și o fac să piară. Aceasta e moartea prin microbi.

Așa se petrecea cu microbii vărsatului, înainte de aflarea vaccinării.

Ce ajutor aduce altoirea în lupta asta?

Microbii vaccinei sunt slabi, otrava lor e nevătămătoare, ei se înmulțesc puțin.

Ce se întâmplă? Când prin altoire noi punem sub pielea mâinei acești sârmani microbi, repede is înșfăcați de celulele albe, cari oricât de puține s'ar găsi acolo, dar is de ajuns.

Microbiu măncați, celulele albe se îndârjesc la luptă, mistuirea trupului microbului, le face să nu mai aibă habar de otrava lor, cum nu mai are ariciul când mănâncă năpârcei, măcar că-l mușcă.

Și toate celulele albe, vin la fața locului, fiecare se întrece să înșface un microb, și să arunce otravă în calea lui. Jată dar că trupul omului are acuma o armată învățată la luptă, deprinsă cu otrăvurile dușmanilor și care a scos o mare cătățime de veninuri ce rămâne în sânge, ca armamentul în cazărmi.

Ia să poftescă acuma un alt microb, mai tare mult chear ca al vaccinei, să între în corpul nostru, de exemplu microbul vărsatului: va găsi o armată pregătită de luptă, învățată cu otrava microbilor, și va mai găsi depozitul de munițiuni de care am vorbit mai sus.

Atunci microbii is învinși și trupul nostru scapă.

Așa lucrează vaccinarea.

Ea apără nu numai de vărsat, dar poate ferì corpul nostru și de alte boale ca, de exemplu, scarlatina, ba chiar oftica, și tot prin acelaș mijloc.

Vaccinarea se începe de la vârsta cea mai fragedă, de obicei de la 3 luni la copii.

Dar darul celulelor de a se apăra împotriva microbilor

vărsatului nu ține prea mult, pentru că celulele albe, deprinse cu otrava lor, îmbătrânesc cu timpul, mor, iar urmașele lor, nu mai știu să se apere. De aceea trebuie ca la vre-o 7 ani după întâia vaccinare, să se facă alta nouă, numită revaccinare.

Toți oamenii trebuie vaccinați, fără deosebire de vârstă pentru că vărsatul nu respectă nici o vârstă, nici chiar bătrânețele.

Dimitrie Negru.

Grăpatul și tăvălugitul.

După ori și ce arătură, din ori ce timp, trebuie să urmeze tot d'auna grapa și în anumite împrejurări tăvălugul.

Grapa nici când în urma plugului nu trebuie să fie de mărăcini, ci totdeauna trebuie tras cu grapa ce are dinți de fier.

Grăpatul ne aduce foloasele următoare:

1. Mărunțește pământul în urma plugului și astupă totdeauna locurile goale ce rămân printre brazde, legând ast-fel la o laltă toți grăunții de pământ nelăsând vântul să pătrundă prin aceste gropi și printre brazde, din care pricină se usucă repede pământul, iar în timpuri ploioase se fac bălți printre brazdele ridicate. Legând grăunții de pământ prin grăpare, se ține necotenit umezeala d'asupra, se dospește pământul, sămânța de iarbă răsare toată și așa se poate ușor stârpi printr'o arătură ușoară sau o grapă puternică înaintea semănatului.

2. Prin grăpat multe din burueni sunt scoase din rădăcini și stârpitate, mai cu osebire pe ogoarele pline de pir, grapele de fier cu dinți pătrați sunt de mare folos.

3. După sămănătură trebuie totdeauna dat cu grapa pentru a acoperi sămânța și a o pune în legătură cu umezeala, căci numai așa poate răsari peste tot de o potrivă, spre a se coace tot de o potrivă, lucru de mare preț.

Prin grăpat se stârpesc o mulțime de viermi, care toți se hrănesc pe socoteala sămănăturilor. Pentru a ne încredința despre aceasta să luăm seama în urma unei grape și vom vedea grămezi întregi de viermi scoși din cuiburile lor, umblând în susul și josul brazdelor; oule acestora și o bună parte din ei sunt nimiciți de grapă.

Grăpatul spre a se face bine, trebuie să se facă totdeauna repede, căci uumai așa bolovani veniți în dinții grapei se sparg și se mărunțesc, iar rădăcinile de iarbă se scot bine; pentru aceasta sunt mai buni caii, având un pas mai iute de cât boii.

Pământul trebuie grăpat, când este înflorit pe urma plugului, sau svântat, pentru a se putea sfărâmi cu ușurință în grăunți și nici o dată să nu se grăpeze când este prea ud căci pe lângă că vitele trag greu, nici lucru nu este de seamă,

apoi pe rădăcinele buruenilor se lipește și se încarcă toată țărâna aflată d'asupra ogorului, care este cea mai bogată în părți hrănitore, precum și rămășițe de pae care ar trebui să se prefacă pe ogor în humus, se amestică în grapă și se scot afară de pe ogor; iar când pământul este prea uscat, grapa trece peste bolovani fără mult folos.

Peste un ogor grăpat de mai multe ori, dacă bolovanii nu s'au sfărâmat, trebuie dat cu un tăvălug greu și apoi iar cu grapa până ogorul se mărunțește.

Pe pământurile ușoare, fragede și nisipoase care pe urma plugului se prefac în țărână, trebuie dat cu tăvălugul, pentru ca micile particule de pământ să se lege strâns unele de altele și așa să pastreze bine umezeala, fără care frăgezimea și dospirea pământului nu s'ar puteu face.

Prin tăvălugire, ca și la grăpat, sămânțele de buruieni vin în legătură cu umezeala, răsar toate și se pot stârpi prin lucrările viitoare.

De obicei în urma miriștelor, după arătura întâia de 8 -- 10 c. m. făcută în bune condițiuni, pământul fiind cam țărânos, fără întârziere și totdeauna trebuie dat cu tăvălugul după această arătură pentru a apropiă și lipi grăunții de pământ unii de alții și prin modnl acesta dând loc umezelei să prefacă resturile miriștei în humus.

Totd'auna ogorul trebuie grăpat pe aceeași urmă în sus și în jos, iar pământurile argiloase (mari și grele) trebuesc grăpate de mai multe ori și chiar în lung și în lat, căci cu cât va fi un ogor mai mult mărunțit, cu atât el va păstră mai mult umezeala, ne va scuti la prășit de multă cheltuială, economisând brațele de muncă și va rodi mult.

Toate acestea nu se pot căpăta de cât prin arături și grăpări des repetate.

În practică s'a găsit că cea mai bună grapă, este grapa diagonală cu dinții de oțel, întocmită din 3 aripi. Fie-care aripă lucrează pentru sine. Pe locurile neregulate, unde sunt ridicături și șanțuri, una din cele trei aripi, trebuie ori și cum să treacă prin șanț sau peste ridicătură, pentru a lucra și acolo; iar când din diferite împrejurări, ca pământ prea umed, vite prea slabe etc., nu s'ar putea trage de două vite grapa cu 3 aripi, se poate lăsa numai în 2 aripi.

De ținut seama este la cumpărarea grapelor de fier, ca ele să aibă dinți pătrați, căci cei rotunzi nu sparg bolovanii bine și rădăcinele de iarbă alunecă înapoi pe lângă ei.

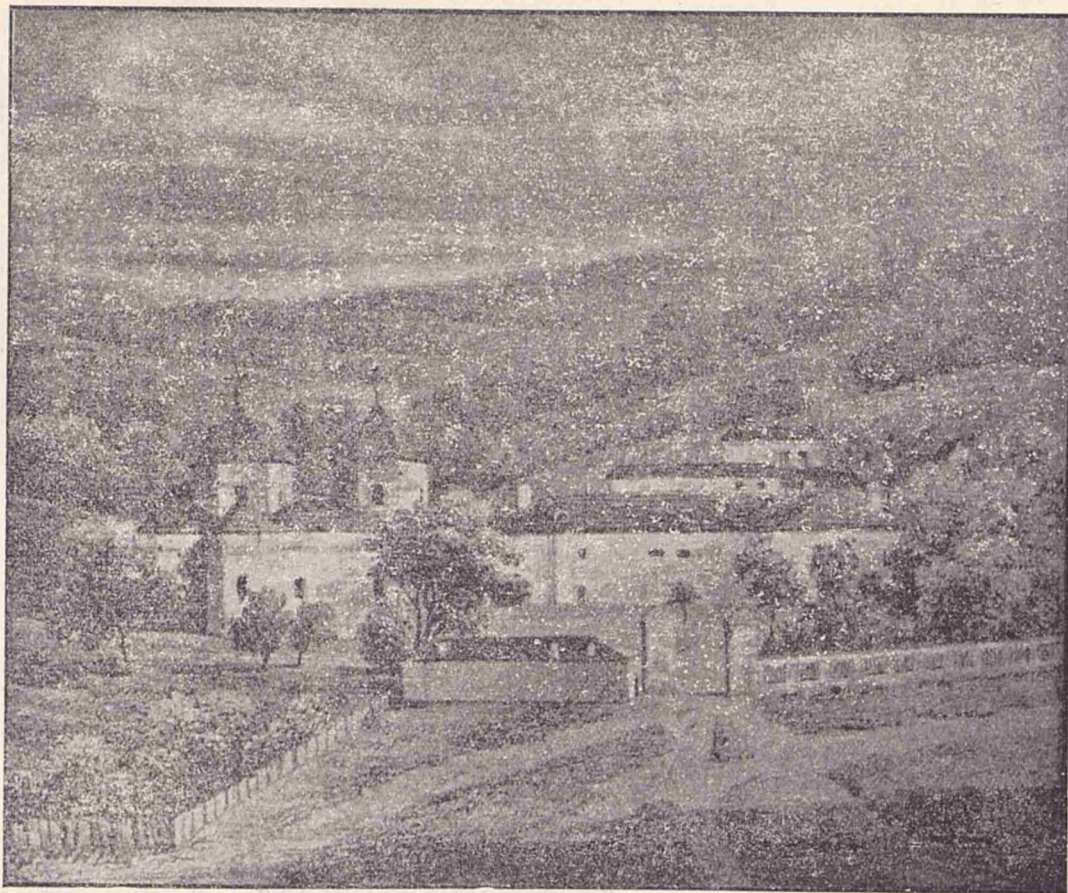

Gh. Manolescu.

— Când dracul n'are ce lucra, își cântărește coada.

Vederea Seminarului dela Socola
(După o stampă din colecțiunea Academiei Române)

Literatura Japoneză

zi când Japonia atrage spre ea ochii omenirii întregi, am crezut că nu va fi fără interes câteva rânduri asupra literaturii acestei țări, rânduri pe care le-am adunat după «Grande Enciclopedie».

D. Ernest Satow, care se conduce după bibliografia indigeni, împarte literatura japoneză în șasesprezece clase :

- 1) *Marile Istorii* ;
- 2) *Diferite opere istorice* ;
- 3) *Dreptul* ;
- 4) *Biografia* ;
- 5) *Poezia* ;
- 6) *Romanele clasice* ;
- 7) *Amestecături* ;
- 8) *Jurnale personale* ;
- 9) *Călătorii* ;
- 10) *Teatru* ;
- 11) *Dicționare și opere de filologie* ;
- 12) *Topografie*.

Ultimele patru clase mai cuprind : literatura shintoistă ; literatura budistă ; romane moderne ; Diverse : opere asupra științelor, artelor, antichităților, confucianismul, etc.

La aceste șasesprezece diviziuni ale lui Satow, d. Chamberlain mai adaugă o a șaptesprezecea care cuprinde literatura europeană a Japoniei, adică operele scrise de Japonezi sub influența streină. Japonezilor le place să cânte în versuri lucruri grațioase, florile, păsările, lucrurile naturii ; mai toată poezia japoneză este lirică, afară de dramele clasice. Nu vom cită printre culegerile de poezii de cât pe *Manyōshu* (colecția unei miriade de foi) și pe *Kokinshu* (cântice vechi și moderne).

Romanele clasice : cel mai cunoscut este poate *Taketori Manogatari*, istoria unui tăetor de trestie bambu, care a fost tradusă în mai multe limbi europene ; *Genji Monogatari*, remarcabil prin stilul său.

Sub numele *Nō* se înțelege teatrul claselor înalte ; iar sub acela de *Shibai* sau *Kahuki* teatrul claselor de jos. Cât pentru piese, ele sunt împărțite în două clase : piese istorice *jidai-mono*, comedii de moravurii, *sewa-mono*. Teatrul a existat în jponia din cea mai depărtată antichitate ; origina lui se găsește în danțurile religioase. In secolul al V-lea aceste danțuri ameliorate unite cu o acțiune teatrală formară cele dintăiu *Nō*. Numai în teatru se mai poate studiă bine moravurile și obiceiurile vechii Japonii, cari tind a dispăre.

Cel mai vestit autor dramatic al Japoniei este *Chikamatsu Montzaemon* care a scris o dramă asupra cuceririi Formozei.

Cele mai reputeate teatre sunt cele din Jedo; cel mai celebru actor actual este *Ichikawa Danjurō* din Tokio.

Cel mai mare romanțier modern al Japoniei este *Bakin* (1767—1948) al cărui cel mai popular roman este *Hakkenden*, adică povestea a opt câini.

D. Teleor.

Starea udometrică și agricolă a României la finele lunii Octomvrie 1904 st. n.

Starea udometrică.

Cu toate că în cursul acestei luni ploile au fost destul de dese, totuși cantitatea totală de apă, aproximativ 31 mm, este cu 18 mm mai mică ca valoarea normală; și prin urmare luna Octomvrie n'a avut decât 66% din cantitatea sa obicinuită de apă. Ea este a patra dintre lunile Octomvrie cele mai puțin ploioase dela 1891 încoace.

Ploi mai bunicile au căzut în general în regiunea muntoasă, în vestul Olteniei și în nordul Moldovei, unde cantitățile mijlocii de apă pe districte au ajuns la 40 mm și mai mult. Dobrogea și partea de câmpie a Munteniei, dela Brăila la Romanați, au avut cele mai puține ploi; în Vlașca, Buzău, Ilfov, Tulcea, Râmnicu-Sărat și Vaslui s'au obținut mai puțin de 20 mm de apă.

Dacă considerăm perioada de 16 luni, dela Iulie 1903 de când a început seceta la noi și până în prezent, găsim că a căzut în total pe întreaga suprafață a Regatului aproximativ 580 mm de apă pe câtă vreme cantitatea normală în această perioadă este de 804 mm; și de notat este că aproape un sfert din această întreagă cantitate de 580 mm. s'a adunat numai în cursul lunii Septemvrie ce a trecut. Așa dar, cu toată abundența ploilor din această din urmă lună, solul agricol, la finele lni Octomvrie se găsește tot într'un deficit de apă de 28%.

Deși în această lună au fost, față de normala, puține precipitațiuni atmosferice, totuși foarte multele ploi din Septemvrie, timpul noros și nu prea călduros din Octomvrie, au menținut în general o umezeală suficientă a solului, așa că numai pe alocuri începuse a se simți, spre finele acestei luni, lipsa de ploae.

În ultimele zile din Octomvrie s'a răcit simțitor și pe alocuri se formă multă brumă.

Starea agricolă.

Luna Octomvrie a fost una dintre cele mai favorabile, atât pentru continuarea semănăturilor de toamnă ale viitorului an agricol, cât și pentru repedeale lor dezvoltare. După ploile atât de abondente din cursul lunii precedente a urmat o perioadă foarte ploioasă și călduroasă, cea ce a permis întregii vegetațiuni, să se dezvolte cu o vigoare extraordinară. Agricultorii au putut să și facă arăturile și semănăturile mai fără întrerupere și în cele mai bune condițiuni de cultură.

Semănăturile de grâu, seară și orz, făcute în luna precedentă și chiar la începutul acestia, au răsărit repede și au crescut așa de mari încât, de temere de a nu le da spic, s'au lăsat, în cele mai multe părți, să se pască de vite sau se cosesc. Infrățirea semănăturilor s'a făcut foarte bine,

Rapița de asemenea s'a dezvoltat foarte mult și pretulindeni este viguroasă, având frunze mari, cu toate că în multe părți a fost atacată de viermi; pe unele locuri ea s'a prășit. Acolo unde rapița a fost semănată odată cu prășila a doua a porumbului, a crescut mare și a început a înflori; agricultorii sunt îngrijiți de această prea repede dezvoltare a ei.

Pe fânețe, izlazuri și miriști, iarba a crescut foarte mare și abondentă, așa că vitele au ce paște în belșug. În foarte multe părți s'au putut cosi fânețele artificiale și chiar naturale precum și unele miriști. Nutrețul produs nu s'a putut însă usca tocmai în bune condițiuni. În unele locuri, mai ales în districtele Buzău, Ialomița și Brăila, iarba pe miriști a crescut foarte mult din scuturătură (samulastră) și amestecată după cum eră cu multă rapiță sălbatică, a produs la vite foarte numeroase, cazuri mortale de meteorizație.

Porumburile pe unde s'au făcut, au fost culese în această lună pretutindeni însă ele sunt umede, puține și de proastă calitate. În unele localități, multe din porumburi au legat tocmai acum. Fasolea a făcut din nou păstăi și a legat.

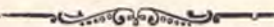
Viile s'au terminat de recoltat; producțiunea lor este în general foarte mică. Cele din Muntenia și din Dobrogea au dat ceva mai mult. Ele au început a se îngropă. În unele locuri din Muntenia s'au văzut flori nouă și chiar fructul, format la vița de vie, asemeni și la unele specii de meri, peri, pruni și corcoduși. Au înflorit de asemeni a doua oară liliacul, salcâmul, castanul sălbatec și alti arbuști și diferite flori primăvăratice după câmpii și de prin păduri.

În ultima decadă frunzele tuturor speciilor de arbori, arbuști și pomi roditori începuseră a se îngălbeni și la unii arbori chiar a cădea în cantitate mai mare. În urma brumei foarte groase și a înghețului din primele zile ale lunii Noemvrie, frunzele s'au pârlit cu totul; mulți arbori au rămas deja fără frunze.

Arăturile, semănăturile de toamnă și ogoarele de primăvară, se fac încă cu ușurință până în prezent. Față cu timpul favorabil ce a fost în cursul acestei luni și cu rezultatul satisfăcător dat de cereale în acest an, semănăturile de toamnă s'au făcut atât de marii cât și de micii cultivatori, pe suprafețe mult mai însemnate ca în alți ani. Printre cauzele cari au îndemnat pe țărani de a se grăbi cu înmulțirea semănăturilor de toamnă, este și teama ce au, că nu vor putea lucra mult în primăvară, din cauza vitelor cari poate ar fi prea slăbite din lipsa nutrețului suficient în timpul iernei.

St. C. Hepites

Directorul Institutului Meteorologic

Informațiuni

Un număr de 30 elevi ai școlii Normale «Vasile-Lupu» din Iași, sub conducerea d-lui Director Mitru, au vizitat Expoziția agrară din Capitală, în zilele de 24—25 și 26 Octomvrie a. c.

În tot acest timp au fost găzduiți la Seminariul Central. În ziua de 26 Octomvrie a. c. elevii escursioniști sub conducerea harnicului lor director d-l Mitru, au vizitat și școala normală a Societății pentru Învățătura Poporului român, unde au fost întâmpinați de d-l P. Gârboviceanu, directorul școlii.

D-sa a condus pe escursioniști prin tot localul, dând toate explicațiunile necesare. Prin clase, coridoare, dormitoare etc. ; eră ordine desăvârșită, lucrul ce a impresionat adânc pe escursioniști și în special pe d-l Mitru.

După terminarea vizitei localului școlii și al dependențelor lui, elevii escursioniști au fost reținuți spre a lua împreună cu elevii normaliști bucureșteni masa de 12 p. m. și cea de seară.

Vizita s'a terminat printr'o serbare dată de elevii școlii normale a Societății, în onoarea d-lui Director Mitru și a elevilor escursioniști, care a luat sfârșit la ora 9 seara, când elevii Ieșei s'au despărțit de frații lor Bucureșteni, spre cel mai mare regret al unora și al altora.

Vizite de felul acesta au o deosebită importanță pentru formarea caracterului viitorilor învățători.

Lăsați copiii să se joace. — În timpul verei obișnuiți copiii să se scalde în toate zilele, să învețe înotatul, să se joace la aer liber, cu mingea, cu lawn-tennis, etc. Aceste jocuri sunt bune pentru copiii cari au trecut vârsta de zece ani; ele dezvoltă puterea musculară și propagă sănătatea.

— Mai bine astăzi un ou, decât peste un an un bou.

Scrisori către Redacție

Multe ocupații m'au făcut a întârziă întru câtva, încu-
noștiințarea d-voastră, spre a mă enumără și pe anul 904/905
ca abonată la mult frumoasa și folositoarea Revistă «Albina»
ce cu onoare redactați și de care, de 2 ani de când îmi înde-
plinesc misiunea mea de învățătoare a poporului Român,
n'am fost lipsită de mierea ei și voiu căută să nu fiu nici odată
pentru prea marea dragoste ce-i păstrez, atât ei, cât și onor.
Comitet. Ii urez deci muncă și spor.

Abonată, **Jeana I. Staicu**

Învățătoare Orlea-Romanați.

Licitațiuni.

În ziua de 23 Noemvrie a. c. ora 10¹/₂, a. m., se va ține la Efo-
ria Sp. Civile, Bulevardul Elisabeta No. 3, licitația publică cu
oferte închise, pentru vânzarea spre exploatare a următoarelor
porțiuni de păduri:

«Județul Argeș». — 275 arbori brazi din pădurea Dângești; ga-
ranție provizorie lei 100.

«Județul Prahova». — O porțiune de pădure de pe propr. Vră-
jitoarea garanție, provizorie lei 450.

O porțiune de 55 hec. 7.730 m. p. propr., Sărasca garanție pro-
vizorie lei 2.000.

O porțiune din zăvoitul Răsiani, garanție provizorie lei 500.
» de pe proprietatea Bărăictarul garanție provizorie
lei 1.000.

Zăvoaele de pe proprietatea Balaca Scăeni, garanție provizorie
lei 1.000

Supra oferte nu se primesc.

Condițiunile generale pentru exploatarea acestor porțiuni de
pădure sunt cele publicate în «Monitorul Oficial» No. 174, 1901 iar
cele speciale precum și orice alte informațiuni, se pot luă la ser-
viciul silvic al Eforiei în zilele și orele de lucru.

Un mijloc de a obișnui vitele între ele. Când într'un
grajd de vaci se aduc altele streine, sau chiar când se
schimbă locul vacilor din acelaș grajd, se întâmplă foarte
adesea, că animalele vecine se împung între ele și cele
mai slabe sunt împiedecate de a mânca. Spre a scăpa de acest
rău se recomandă a se spălă vacile, mai cu seamă cele slabe
și fricoase, cu spirt pe cap și pe gât.

MULȚUMIRI

D-l Scarlat Ferichide și Doamna Elena Ferichide, născută Ioan Marghiloman, din București și proprietari ai Moșiei Vârtopu din Dolj au dăruit bisericei cu hramul Sf. Niculae din Parohia Vârtopu Dolj următoarele obiecte sacre: 1 potir, 1 steluță, 1 discu, 1 capiu, 1 linguriță, 3) procovete, 1 miruitor, 1 cadelniță, 2 candel mijlocii, 3 sfeșnice toate de argint de china 1 steag și 1 epitaf pictat artistic și garnisite cu ciucuri, toate în valoare de lei 418. Epitropia le exprimă călduroase mulțumiri.

* * *

Șt. St. Tuțescu, învățător diriginte al școlii din comuna Căntănele Dolj, în numele elevilor și sătenilor din această comună aduce vii și călduroase mulțumiri d-lui *Ioan I. V. Sococ* editor și librar din București, pentru că a donat bibliotecii dela școală 42 cărți de mare preț.

* * *

Pr. D. Popescu dirigintele școlii din comuna Balta Doamnei, județul Prahova, în numele elevilor, aduce mulțumiri Administrației Domeniului Coroanei care a dăruit pentru elevi cărți în valoare de una sută lei, iar pentru biblioteca școlii 18 volume cărți diferite.

Cel mai însemnat fapt din viață. Editorul unei reviste americane a pus cetitorilor săi următoarea întrebare :

«Care a fost cel mai însemnat fapt în viața d-tale? 50 dolari pentru răspunsul, cel mai potrivit!»

Au venit mai multe sute de răspunsuri din partea cetitorilor. Cel mai potrivit răspuns după părerea comisiunii de premii, a fost următorul : «Cel mai însemnat fapt a fost în viața mea, că *m'am născut*». Trimițătorul acestui răspuns a fost premiat.

După o lună editorul foii a publicat un nou concurs punând întrebarea :

«Care este faptul cel mai însemnat din viața d-tale?»

Din răspunsurile numeroase intrate a fost premiat următorul : «*Respirarea*».

Oile cari își mănâncă lâna. Indată după ce s'a observat acel nărav la oi, să se pună între ele ramuri de pin cu foile încă verzi și să se reînoască după-ce oile au ros coaja și frunzele. În cel mult 6 săptămâni năravul e înlăturat.

STEAUA

Societatea *Steaua* are de scop a lucra pentru întinderea învățătorei în popor, prin tipărire și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirei de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotisația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel dântăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotisația pe un an, se pot adresa d-lui *Petru Gârboviceanu*, strada Sf. Ecaterina, București.

Comitetul. *Președinte*, Ioan Kalinderu, *membru al Academiei Române.* — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator.* — *Administrador și casier delegat*, Petru Gârboviceanu, *Administrador al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român;* — *Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar și inspector școlar* — *Membrii*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor Universitar;* I. Dimitrescu Procop., *senator, fost Primar al Capitalei;* M. Vlădescu, *deputat, profesor universitar;* Cristu S. Negoescu, *profesor secundar;* Dim. Cecropid, *institutor.* — *Censori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine;* Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar;* Const. Alexandrescu, *revisor școlar.*

Membrii înscriși și cotisațiuni plătite (Urmare).

Procopie Cazotti, mare proprietar (Buzău), 200 lei; Dobre Ștefănescu învăț. (Urziceni), 1 leu; Gh. Ionescu, învăț. (Urziceni), 1 leu; Ivan rigorescu, învăț. (Urziceni), 1 leu; D. Popescu, învăț. (Urziceni), 1 leu; Corneliu Droc, învăț. (Urziceni), 1 leu; M. Balaban, general (București), 20 lei; Th. Teodorescu, preot-ptoereu, (Roman), 2 lei; Gh. Climescu, preot, (Roman), 2 lei; I. Filip, preot, (Roman), 2 lei; V. Monariu, preot, (Roman), 1 leu; V. Cocea, preot, (Roman), 2 lei; I. Mircea, preot, (Roman), 1 leu; V. Savin, preot, (Roman), 1 leu; Gr. Drăgan, preot, (Roman), 1 leu; Gh. Platon, preot, (Roman), 1 leu; I. Andrei, preot, (Roman), 1 leu; C. Dabijea, preot, (Roman), 1 leu; Simion Munteanu, preot, (Roman), 1 leu; V. Iordachescu, preot, (Roman), 1 leu; Atanasie Vasilescu, (Roman), 1 leu; I. Ionescu, preot, (Roman), 1 leu; I. Georgescu, preot, (Roman), 1 leu; D. Procopie, preot, (Roman), 1 leu; N. Vasiliu, preot, (Roman), 1 leu; V. Apostoleanu, preot, (Roman), 1 leu; Gh. Ghid, preot, (Roman), 1 leu; N. Petrovan, preot, (Roman), 1 leu; Em. Zolomir, preot, (Roman), 1 leu; N. Negură, preot, (Roman), 1 leu; Gh. Gheorghiescu, preot, (Roman), 1 leu; V. Lazer, preot, (Roman), 1 leu; V. Versescu, preot, (Roman), 1 leu; Ivan Georgescu, preot, (Roman), 1 leu; I. Toma, preot, (Roman), 1 leu; D. Grigoriu, preot, (Roman), 1 leu; Gh. Simionescu, preot, (Roman), 1 leu;

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1904 al Societății e de 270; iar numărul banilor încasați de la aceștia și de la vechii membrii, e de 8.145 lei și 25 de bani.

(Va urma în numărul viitor).

Toți acei cari ne cer programe, regulamente sau îndrumări, sunt rugați a ne trimitte costul lor, de oarece nu expediem nimănui nici cu ramburs nici pe credit.

Prețurile sunt cele următoare:

Programa analitică pentru școlile urbane	lei 1,20
” ” ” ” rurale	” 1,20
” ” ” ” normale	” 2,20
de învățatori și învățătoare	” 2,20
Indrumări pentru institutori și învățatori, privitoare la modificările aduse programei . . .	” 0,50
Regulamentul pentru aplicarea legii asupra învățământului primar și normal primar . . .	” 0,60
Idem pentru administrația interioară a școlilor normale de învățatori și învățătoare . . .	” 1,20
Idem idem școlilor primare urbane . . .	” 0,60
Idem idem ” ” rurale . . .	” 0,60

Oel mai mare și vast magazin și singurul care *vinde estin*.

Dilnic sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii din propria noastră Fabrică, luate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi	Lei 10.95, 11.95, 12.95, 13.95.
• • • Nasturi	• 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
• Lack cu Elastic sau Șireturi	• 12.95, 13.95, 14.95.
• • • Nasturi	• 13.95, 14.95, 15.95.
• Chevreau cu Elastic	• 12.95, 13.95, 14.95.
• • • Nasturi	• 13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi	Lei 10.95, 12.95, 13.95.
• • • Botoni	• 11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
• • Colori	• 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
• Gems ou Nasturi și Șireturi	• 7.95, 8.95, 9.95.
Pantofi de Chevreau albi decolțați	• 5.95, 6.95.
Idem ou Șireturi și Nasturi	• 6.95, 7.95, 8.95.
Idem de Lack diferite forme	• 5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.

Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați ou prețuri labulos de estin. In tot deauna se găsesco mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori și Negre pentru Dame Lei 2.50.

• Bărbați • 2.95.

Rupându-se la incercare, se dă altă pereche.

Magasin la toate Sesunile, Calea Victoriei No. 27, alături de Poliția Capitalii, București.

5%
Cupon de reducere pentru cititorii Albină

Cititorii revistelor vor ave un scăgiment de 5% din prețurile înscmnate, presentat cu cuponul